

Ali'yi İlginç Bir Macera Bekliyor	6
Mavi Çuvalın İçinde Ne Var?	14
O Talihsiz An	19
Arayış Sürüyor	28
Bu Sefer Yaklaştık	37
Mavi Çuvalın İzinde	47
Son Demlikte Huzur	53
Son Söz	59
Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan	61

ALİ'Yİ İLGİNÇ BİR MACERA BEKLİYOR

Pazar sabahı mahallenin üstüne serilen güneş, Ali'nin odasını da huzurla aydınlatıyordu. Sıcacık yatağından gözlerini ovuşturarak doğrulan Ali, üst kattaki dedesinin sesini duyunca fırlayarak ayağa kalktı. Dedesi, tatil günü olmasına rağmen erkenden uyanmıştı.

**O, altmış beş yaşında bir emekli
olmasına rağmen oldukça sağlıklı,
enerjik, hareketli, hâlâ işinde
gücünde, çalışkan bir dedeydi.**

Yolda spor yapar gibi hızlı hızlı yürürdü. Çayını hiç eksik etmez, ocağın üstünde demliği sürekli kaynardı. Güne sabah erkenden, güneş üzerine doğmadan, sevgi ve umutla başlardı.

Ali, alt katta annesi, babası, kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Kız kardeşi Ayşe, kendisinden iki yaş küçüktü. Ufak tefek tartışmaları ve minik atışmaları olsa da iyi anlaşıyorlardı. Ali Ayşe'yi, Ayşe de abisini çok seviyordu.

Dedesi ise üst katta Ali'nin babaannesiyle birlikte kendi dairelerinde yaşıyordu. Ali, hiçbir zaman onları yalnız bırakmazdı. Neredeyse her gün bir bahaneyle uğrar, dedesi ve babaannesiyle birlikte vakit geçirirdi. Ali bundan büyük bir keyif alırdı.

O sabah, Ali elini yüzünü güzelce yıkayıp dişlerini fırçaladı. Mutfakta kahvaltı hazırlayan annesine seslendi:

"Anneee ben yukarı çıkıyorum!"

"Kahvaltıdan sonra gidersin oğlum!" dedi annesi.

Ali, annesine gülümseyerek,

"Ben kahvaltımı dedemle birlikte yaparım anne!" dedi.

Kapıdan heyecanla fırladı ve merdivenleri ikişer ikişer atlayarak uçarcasına yukarı çıktı. Bir anda kendini kapının önünde buldu.

Zili çaldı ve bekledi. Kısa bir süre sonra babaannesi kapıyı açtı.

"Günaydınnnn babaanne!" diyerek içeri attı kendini.

Sağa sola baktı ama dedesini göremedi. O anda dedesi "Alııı!" diye seslendi.

Ali adımlarını hemen sesin geldiği yöne çevirdi. Yusuf dede oldukça keyifliydi bu sabah... Sesi güzel olmasa da sevdiği bir şarkıyı mırıldanıyordu:

**"Sevmekten kim usanır,
Tadına doyum olmaz.
Hangi gönül uslanır,
Ah sevenle oyun olmaz..."**

Şarkının sonu gelsin diye bir süre bekledi Ali. Şarkı bitince de,

"Dedeciğim günaydın!" dedi.

Dedesi arkasını döndü.

"Günaydın canım torunum benim!"

Ali hemen karşısına oturdu dedesinin. Dedesi gizemli bir şekilde gülümsedi.

“Bugün seninle büyük bir işe girişiyoruz, Ali” dedi.

**Ali’yi bir merak sarıverdi.
“Ne işi dede?” dedi heyecanla...**

Ne zaman dedesiyle bir şeyler yapsa, içinde bir kıvılcım tutuşurdu. Çünkü onunla geçirdiği zaman; macera, öğrenme ve kahkaha doluydu.

“Seninle geçmişe bir yolculuk yapacağız torunum” dedi dedesi.

Ali’nin merakı daha da katmerlendi. Kafasında binbir senaryo üretmeye başladı. “Ne yapacağız acaba?” diye kendi kendine düşünürken, dedesi Ali’yi fazla bekletmedi:

“Ardiyeyi toplayıp düzenleyeceğiz ve bir güzel temizleyeceğiz.”

Ali’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Çok şaşırdı, çok ilginç geldi bu teklif ona... Böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemişti.

**Bugüne kadar o odaya hiç girmemişti.
Çok merak ediyordu ama içeride
ne var ne yok hiç bir fikri yoktu.**

Ardiyenin arka bahçeye açılan küçük penceresinden birkaç kez içeriye bakmışlığı vardı. Pencereden, üst üste yığılmış eşyalar görünüyordu sadece.

O odayı hep merak etmişti ama girmek için de hiç bir girişimde bulunmamıştı. Bu, aslında düşüncenin ya da bir hedef koymanın eyleme geçmeden pek de bir anlam taşımadığını gösteriyordu.

“Durma harekete geç, oğlum. Unutma, eyleme geçmeyen düşünce yok hükmündedir, derdi babam hep” diye aklından geçirdi o an.

Annesi, babası, dedesi, babaannesi, üst katta oturan amcası ve yengesi eskiyen eşyalarını ya da evlerindeki fazlalıkları oraya götürüp koyarlardı. Kim bilir neler, ne hatıralar saklıydı orada?

Ali zihninde değerlendirme yaparken düşüncelere dalıp gitmişti ki dedesinin cümlesi kulağına değiverdi:

“Uzun zamandır el sürmediğimiz, her şeyi biriktirdiğimiz o küçük odada artık yer kalmadı Aliciğim. Ama önce babaannenin yaptığı şu mis gibi kokan patatesli böreği, senin de çok sevdiğin şu kakaolu üzümlü kekleri

güzelce midemize indirelim. Acelemiz yok, önce yemek, sonra emek!"

Bir süre sonra babaannesi elinde tepsiyle içeri girdi. Onu gören dedesi iştahlı iştahlı konuştu:

**“Oh oh! Şu sofranın güzelliğine bakın!
Bir kuş sütü eksik. ‘Şükürler olsun
bunca güzel nimetleri bizlere veren
Yüce Rabbimize’ diyelim, değil mi
Aliciğim... Diyelim ki ağızımızın tadı da
soframızın bereketi de artsın.”**

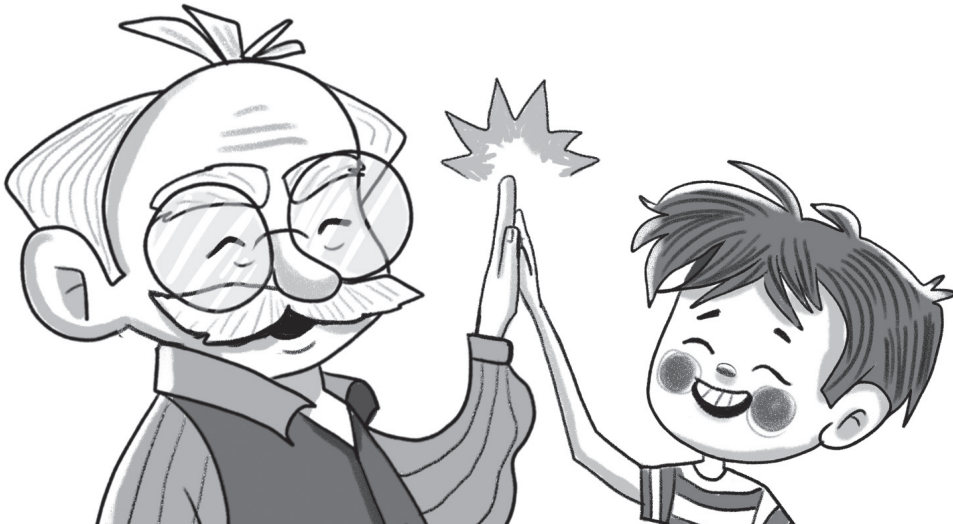
Ali de “Şükürler olsun Allah’ım” dedi başını sallayarak.

“Babaannen yine döktürmüş, maşallah! Ellerine sağlık hanım, ellerine sağlık!” diye eşine iltifat etti dedesi. “Hazırladığın şu krallara layık sofrana kurulalım da bir an önce zil çalan karnımızı doyuralım...”

Daha sonra Ali’ye döndü ve gülümseyerek:

“Ne dersin güzel torunum?”

“Allah derim dedeciğim, Allaaah!” diye cevap verdi Ali ve aynı anda gülüşerek **“Çakkkk!”** yaptılar.

Muhteşem ikili Ali ve dedesi, çaylarının son yudumunu da aynı anda içip bitirdiler. Hemen iş kıyafetlerini giyip, ellerine de eldivenlerini taktılar. Zira iş güvenliği çok önemliydi...

*Büyük de olsa küçük de olsa
hiçbir işi hafife almamak gerekiyordu.*

“İşin gerekliliklerini yerine getirmek insanı daha da güvenle çalışmaya teşvik eder” dedi Yusuf dede.

Yanlarına temizlik bezi, süpürge, faraş, birkaç çuval, su, makas, keser, tornavida gibi araç gereç ve malzemeleri alarak apartmanın en alt katındaki ardiyenin yolunu tuttular.

“Artık yola koyulduk dede, macera başlasın!” dedi Ali gülümseyerek.

Dedesi de aşağı kalır mı hiç:

“Geçmişe yolculuk, bekle bizi! Muhteşem ikili geliyor!”
diye karşılık verdi.

Sesli sesli gülüştüler. Eğlenceli macera başlamıştı artık...

Dedesi eski kabloları, kırık muslukları, paslanmış torna-
vidaları ayırırken; Ali de eski ayakkabıları, bez parçalarını
dedesine sorarak bir kenara topluyordu.

Her gördüğü eşyada bir hikye vardı sanki. İçine odak-
lanmış çalışmaya pr dikkat devam ederken dedesine
seslendi:

**“Her eşyanın bir hikyesi var değil mi
dede?”**

“Elbette evlat! Her eşyanın bir yaşanmışlığı var. Her
eşyamız aynı zamanda bir duygumuzu yaşatır içinde? Ba-
zen bir mutluluk, bazen bir hüzün, bazen bir korku, bazen
bir heyecan... Bak bu bavul babaannenindi. Kullanmaktan
eskimiş ama atmaya kıyamamışız. Ah Ali ah! Bu bavulda
baban var, amcaların var, ben varım. Birlikte nice anılarımız
var. Tatile gidip gelirken sadece kıyafet mi taşıdı bu bavul;
biriken anıları taşıdı, büyüyen duyguları taşıdı. Ailemizi ta-
şıdı” derken Yusuf dede çok duygulanmıştı...

**Gözüne diğer bir köşede mahzun duran
bir abajur ilişti, anılar canlandı yine...**

“Bak evlat!” dedi. “Geceleri bu abajurun ışığında ne masallar ne hikâyeler anlattım çocuklarıma... Senden de küçüktüler; minicik gözleriyle gözlerimin içine bakarak dinlerlerdi.”

“Aaa dedeciğim, babam da bana masal okur geceleri!” diye araya girdi hemen Ali.

Tebessümle onaylayarak başını salladı dedesi:

“Şimdi kocaman oldular da kendi çocukları oldu hepsinin. Ve sen evladım, bak şimdi sen varsın yanımda... Sen de büyüdün, maşallah.”

Yusuf dedenin hüznü oldukça artmıştı... Dalıp gitmişti öyle sessizce... Gözlerinden yaşlar süzülüyoruyordu.

“Ağlama dedeciğim!” dedi, Ali.

“Evlat, ağlamak güzeldir! Duygularımızın dışarıya aktarılmasını sağlar, bizleri rahatlatır. Kalp duygularla dolar, bu duygular gözlerden yaş olarak süzülür. Sen de ağlamaktan korkma olur mu? Bizler insanız! Güleriz ağlarız, hüznleniriz mutlu oluruz. Hepsi insani hâllerimizdir. Sen de içinde tutma, duygularını bastırma, bırak zaman zaman göz yaşların içine içine değil de dışarıya aksın. Gü-

nümüz dünyası bizleri robotlaştırmak için uğraşırken biz insan kalmak için mücadele edelim.”

Yeniden işe koyuldular...

**Geri dönüşüme gidecek
ve atılacak eşyaları birbirinden
ayırmaya devam ettiler.**

Ali tüm bu eşyalar arasında kaybolmuşken zaman da sessizce akıyordu...

